

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku K. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o rentę socjalną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z
dnia 26 września 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Kasy Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata R. G. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 września 2014 r., mocą którego oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 kwietnia 2013 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2009 r. w przedmiocie prawa do renty socjalnej.

W skardze został sformułowany wniosek o jej przyjęcie i umotywowany oczywistą jej zasadnością. Zdaniem ubezpieczonego, doszło do oczywistego

naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 241 k.p.c. i art. 382 k.p.c. i niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności wraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Sąd II instancji zobowiązany był przeprowadzić dowód z opinii uzupełniającej biegłych lekarzy, skoro ubezpieczony negował ich ustalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie zasługuje na aprobatę pogląd wnoszącego skargę, że jest ona oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wspomniana kategoria prawna operuje niedookreślonym zwrotem. W judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sądu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541; z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318; z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Wskazana w skardze okoliczność jej przyjęcia zmierza de facto do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, które oparte zostały na zbieżnych konkluzjach biegłych (różnych specjalności, tj. pulmonologa, okulisty i kardiologa). Skarżący dezawuuje stanowiska lekarzy przez próbę iluzyjnego wychwycenia sprzeczności. I tak zwraca uwagę, że w opinii z dnia 4 października 2010 r. stwierdzono częściową niezdolność do pracy, zaś w opinii z dnia 16 stycznia 2012 r. przedstawiono, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Przedmiotowe wnioski nie pozostają względem siebie w opozycji. Zarzut niedopuszczenia dowodu z opinii zespołu biegłych (opinii ustnej uzupełniającej) nie prowadzi do oczywistego naruszenia przepisów postępowania. Sąd rozpoznający spór (w przedmiocie prawa do renty socjalnej) posiada pewien zakres swobody. Podyktowana jest ona potrzebą osiągnięcia kompromisu między wyjaśnieniem stanu faktycznego miarodajnego dla rozstrzygnięcia a postulatem sprawności

procedowania. W rezultacie w zindywidualizowanych okolicznościach sąd decyduje o potrzebie zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Nie jest zatem tak, jak prezentuje to skarżący, że skorzystanie z opinii biegłych podyktowane jest wyłącznie wnioskiem stron (a szczególnie stanowiskiem strony niezadowolonej z poprzedniej opinii). Przytoczony w skardze art. 241 k.p.c., czy też art. 232 zd. 2 k.p.c. posługuje się trybem warunkowym „sąd może”. Nie oznacza to rzecz jasna dowolności działania sądu, co wyjaśnia judykatura Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 lutego 2003 r., V CKN 1622/00, LEX nr 141384; z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, LEX nr 537027; z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404).

W rezultacie, oceniane obiektywną miarą, argumenty ubezpieczonego nie pozwalają na konstatację, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W przeciwnym razie, w każdym przypadku, gdy ubezpieczony byłby niezadowolony z opinii biegłych, doszłoby do „oczywistego” naruszenia prawa, co ze zrozumiałych przyczyn jest wykluczone. Dalsze uzasadnienie skargi w części odnoszącej się do powinności jej przyjęcia do rozpoznania cechuje ogólnikowość. Zamyka się ona stwierdzeniem, że Sąd II instancji nie zastosował szeregu norm prawnych mających zastosowanie do spornego stosunku prawnego. Tych norm jednak skarżący nie ujawnia, co wyklucza *a priori* zaakceptowanie jego konkluzji, jak i wyklucza bliższe omawianie pozostałych przepisów prawa procesowego, gdyż *de facto* nie wiadomo o jakie przepisy chodzi. Nie jest rolą Sądu Najwyższego – na tym etapie sprawy – wyręczenie wnoszącego skargę i poszukiwanie podstaw, które realizują przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W sprawie nie występuje również istotne zagadnienie prawne, wymagające wyjaśnienia, nie ma też potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności (nie stwierdzono także nieważności postępowania). W rezultacie orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu kasacyjnym z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w związku z § 2 ust. 3, § 12 ust. 2 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).